

10 Spoed zoekers aan het woord

Dank

Voor de samenstelling van deze publicatie danken wij allereerst de geïnterviewden, die zo openhartig een inkijkje gaven in wat zij hebben meegemaakt.

Verder danken wij de volgende mensen en instellingen voor hun meewerken en meedenken bij de totstandkoming van deze publicatie:

Brahim ait Toumach, Back UP Utrecht
Gert Nobel, Woonbron / SSF
Gijsbert Mul, Stichting DUWO
Guido Keutgen, The Budget Hotel
Hella Masuger, Stichting Zwerfjongeren Nederland
Johan Roorda, Achterberg groep
Lenie Zoetendaal, CDA Noordwijkerhout
Lia Vermeulen, De Binnenvest Leiden
Linda Wassink, Dom Bosco Straatvisie
Melanie Schmidt, Limor
Ralph Komen, De Huischmeesters / Robijnhof
Raquel Sahertian, U-2B Heard!
Sheena Jansen, Centrum voor Dienstverlening Rotterdam
Stephanie Sint Nicolaas, KRO-NCRV

Colofon

Opdrachtgever

Provincie Zuid-Holland en het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

Samenstelling en redactie

Roos Bergsma, Nina Reedijk en Johan van der Craats, Expertisecentrum Flexwonen

Fotografie

alle foto's zijn geplaatst met toestemming van de geïnterviewde personen

Vormgeving

Vindustries

Contactgegevens

Expertisecentrum Flexwonen, j.vandercraats@flexwonen.nl of 06 - 4023 4077

Inhoud

Joanna Bayazeed	4
Rikkert Willigers	6
Lina van Echt	8
Nagiba Magdy	10
Dennis Hulsebos	12
Melina Yilmaz	14
Yens van Bostelen	16
Annemieke Nederstigt	18
Sjors Scheermeijer	20
Herman Onnen	22

Voorwoord

Naar schatting een op de 10 Nederlanders moet soms een beroep doen op snel toegankelijke en betaalbare tijdelijke woonruimte. Gemeenten en woningcorporaties kunnen vaak niet veel betekenen voor spoedzoekers. Oplossingen worden daarom veelal gevonden in het grijze circuit: bewoning van recreatieparken, anti-kraak, onderhuur, bij kennissen 'op de bank', et cetera.

Om een beeld te krijgen hoe dat grijze circuit functioneert en wie daar gebruik van maken, zijn tien personen geportretteerd, die om wat voor reden dan ook ergens tijdelijk onderdak hebben gevonden. Had de keuze voor hun huisvesting een vrijwillig of juist een meer gedwongen karakter? Is de gevonden oplossing opnieuw een tijdelijke oplossing, bijvoorbeeld anti kraak, is er sprake van een maatschappelijk ongewenste oplossing of gaat het om een serieus alternatief?

Het zijn tien boeiende persoonlijke portretten van mensen zoals u en ik. In deze publicatie zijn deze verhalen samengebracht. Verhalen die laten zien dat de oplossingen die mensen nu vinden in het grijze circuit verre van optimaal zijn.

Ik hoop dat deze publicatie het vraagstuk van de spoedzoekers verder onder de aandacht brengt bij gemeenten, woningcorporaties en relevante marktpartijen. Ik denk dat dat hard nodig is, omdat we ook in Zuid-Holland vormen van flexwonen zien die onwenselijk zijn, zowel voor de bewoner als voor de omgeving.

Daarom heeft de provincie Zuid-Holland met het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, het Expertisecentrum Flexwonen en Platform31 een programma ontwikkeld bestaande uit pilots, twee publicaties en een conferentie op 14 juni 2018, waar de resultaten van de pilots en de publicaties zijn gepresenteerd. Ook na deze conferentie wil de provincie zich blijvend inzetten om flexwonen te agenderen om samen met gemeenten en corporaties een vliegwielt op gang te krijgen.

Ik wens u veel leesplezier.

Adri Bom-Lemstra

Gedeputeerde ruimtelijke ordening en wonen, economie en innovatie provincie Zuid-Holland

Juni 2018

PLATFORM31

‘Dat plekje was voor mij de hemel op aarde’

LEIDEN Joanna Bayazeed is een 33-jarige Syrische vrouw. Ze is een van de vele vluchtelingen die enkele jaren geleden wegvluchtte van oorlog en geweld. Na tal van verhuizingen vond ze na jaren eindelijk een eigen plekje in Leiden. ‘Zonder deze mogelijkheid had ik nu op straat geleefd.’

Veeluldig verhuizen

Aan de tafel van de gemeenschappelijke ruimte zit een rustige, welbespraakte vrouw. ‘In ‘Syrië studeerde ik Engelse literatuurwetenschappen. Maar nog voor ik op dat vlak werkervaring kon opdoen, brak de oorlog uit. Ik vluchtte naar Libanon. Daar voegde ik me bij de vele Syriërs, die daar verbleven. Na een jaar trok ik verder naar Turkije. Daar bleef ik twee jaar.’ Joanna praat erover alsof het de normaalste zaak van de wereld is.

Na een lange reis belandde Joanna in Nederland en vroeg in juli 2015 asiel aan. Het doorlopen van de asielprocedure betekende ook veeluldig verhuizen. Ze startte haar verblijf in Ter Apel en verhuisde vervolgens naar Goes, Dronten, Doetinchem en eindigde tenslotte op een azc in Heerlen. Ondanks de vele verhuizingen had Joanna toch een geluk: na een relatief korte tijd beschikte ze over een verblijfsvergunning.

Zoveel regeltjes

Ze werd uitgeplaatst naar de gemeente Breda. ‘Ik werd aan die gemeente gekoppeld maar ik wilde daar eigenlijk helemaal niet wonen. Mijn vrienden woonden immers voornamelijk in en rond Leiden. Maar ja, ik moest de woning wel accepteren. Want als je een woning weigert, heb je echt een probleem.’ Joanna woonde zo’n zes maanden in Breda. Vervolgens trok ze bij haar vriend in, die in Leiderdorp woonde. Maar ook hier duurde het woongenot niet lang. Haar relatie liep op de klippen en Joanna moest het huis uit. ‘Ik realiseerde me toen ook hoe ontzettend moeilijk het is om in Nederland een huisje te vinden. Als je geld hebt is het geen probleem. Maar als je alleen een uitkering hebt -zoals ik- is het bijna niet te doen. Als je weet hoe ik gezocht heb: ik heb alle mogelijk denkbare instanties benaderd, ik heb gebeld, gemaïld. Dat wil je niet weten! Of het nu ging over een post op Facebook of contact met een woningcorporatie of kerk. Ik hoorde nooit van iemand iets. Ik heb ook organisaties benaderd die gescheiden mensen helpen maar ik was te jong en heb geen kinderen. In Nederland zijn er ook zoveel regeltjes. Ik werd verwezen naar een instelling

‘Want als je een woning weigert, heb je echt een probleem’

voor verslaafden. Ik ben er heen gegaan. Ik moest toch iets. Maar zelfs de directeur zei dat hij geen enkele nacht in zijn eigen instelling wilde slapen. Dat heb ik dus ook maar niet gedaan.’

Uiteindelijk kwam Joanna in contact met VluchtelingenWerk Leiden. ‘Ze hebben me goed geholpen. Al snel kwamen ze met deze locatie op de proppen. In dit voormalige verzorgingshuis woont een mix aan doelgroepen onder een dak. Dat was voor mij echt de hemel op aarde.

Zonder deze plek had ik op straat geleefd. Zeker weten. Ik had een mooie kamer. Het maakt mij ook niet uit hoe groot de kamer of huis is. Het gaat me erom waar ik kansen krijg!’ In de Robijnhof bloeide Joanna weer op. Eindelijk kon ze studeren aan de universiteit en woonde ze dicht bij haar -veelal internationale- vrienden.

Nico van der Horstpark

Onlangs kregen de bewoners te horen dat het tijdelijk woonproject mogelijk enkele jaren eerder dan gepland gaat sluiten. ‘Het was een verrassing voor ons dat we eerder weg moeten. ‘Vluchtelingenwerk hielp ons met info. Ze gaven ons tips: je kunt hier of daar op internet kijken. Natuurlijk weten zij ook: het is haast onmogelijk iets anders te vinden in Leiden. Gelukkig zei de gemeente Leiden dat ze de vluchtelingen zouden helpen. Misschien ook wel een beetje logisch. Jonge Nederlandse mensen kunnen terug naar een ouders of familie. Maar ik heb niemand om op terug te vallen.’

‘Ik kreeg een woning aangeboden in het Nico van der Horstpark. Dat is ook een tijdelijk woonproject voor verschillende doelgroepen. Ik heb enkele dagen geleden mijn contract getekend voor mijn nieuwe huis. Ik vind het jammer dat ik weg moest, maar ik ben ook heel blij met mijn nieuwe huis!’

De energie en ambitie stralen van Joanna af. Ze is enorm gedreven om iets nieuws van haar leven te maken. ‘Ik studeer nu Nederlands aan de universiteit van Leiden. Ik wil uiteindelijk de HRM kant op. Of misschien de sales. Mijn toekomst ligt in ieder geval nog open!’

Joanna
Bayazeed
Leiden

Een tijdelijk dak

DORDRECHT 'Hoi!' roept Rikkert Willegers (41) opgewekt door de hal van de Short Stay Facility (SSF) in Dordrecht. Sinds november 2017 woont hij op een kamer in dit complex, dat vroeger een verzorgingshuis was. Met hem wonen hier nog 188 andere mensen. Zowel met als zonder begeleiding.

Blij Hij gaat ons voor zijn kamer in. Aan de rechterkant zien we de deur van de badkamer en een aanrecht. Links staan een magnetron en een koelkast. Die laatste is gevuld met verschillende soorten ginger beer. 'Nee, er zit geen alcohol in. Dat doe ik niet meer.' Een stap verder is zijn woonkamer annex slaapkamer. Er staan kaarsjes, boeken, beelden en er hangt een groot schilderij aan de muur. Hij gaat zitten op zijn zwarte bank en vertelt enthousiast over zijn huidige woonsituatie. Hij is er heel blij mee: 'Het is ontzettend klein, maar ik heb alles wat ik nodig heb.'

Geen druppel meer

Willegers is in de afgelopen jaren van hot naar her gereisd. Hij werd geboren in Rotterdam, waar hij met zijn moeder opgroeide. Zijn vader woont in Friesland. Rikkert heeft daar een tijdje bij zijn vader in Beetsterzwaag gewoond en ook zelfstandig in Gorredijk. In de afgelopen jaren heeft hij drie keer in een kliniek gezeten om van zijn alcoholverslaving af te komen. 'Mijn laatste druppel was op 24 juli vorig jaar. Gisteren zat ik nog op een terras tussen de lallende mensen en dat deed me niks.' Dat is wel eens anders geweest. Hoe minder lekker hij in zijn vel zat, hoe meer hij ging drinken. Dat had grote impact op zijn woonsituatie. Van zijn vorige woning, een vervallen portiekflat via leegstandsbeheerder GAPPH, had hij een grote zoi gemaakt. Toen hij hoorde dat hij eruit moest omdat het complex leeg moest worden opgeleverd, vond hij via een WMO-consulent dit appartement. Hij kan hier in ieder geval twee jaar blijven.

'Ik probeer uit kleine dingen plezier te halen en dat lukt me de laatste tijd heel goed'

Werk en woning

Willegers heeft een werkcoach van het UWV, heeft ondersteuning via de Wet maatschappelijke ondersteuning (WMO) en praat met contactpersonen van Christelijke Zorginstelling De Hoop. Waar hij tegenaan loopt, is dat hij geen opleiding heeft afgerond en een gat van vijf jaar op zijn CV heeft staan. 'Het belangrijkste vind ik dat ik iets heb zodat ik niet meer krom hoeft te liggen voor de huur en misschien een keer op vakantie kan gaan. Vroeger dacht ik veel groter, nu denk ik alleen aan werk en woning.' Terwijl hij druk in de weer is met solliciteren, doet hij vrijwilligerswerk in

een boomgaard en bij een poppodium. Soms gaat hij op een dag naar vier supermarkten om 'prijsonderzoek' te doen. 'Hier vlakbij is een Albert Heijn. Daar is een appelflap 89 cent, maar bij de Dirk heb je er twee voor een euro en die zijn nog lekkerder ook! Ik probeer uit kleine dingen plezier te halen en dat lukt me de laatste tijd heel goed.'

Stap voor stap

Zolang hij zichzelf kan redden, is hij tevreden. Vanwege het drankprobleem wil hij niet meer terug de horeca in, maar omdat hij geen diploma heeft, zijn er niet zoveel andere mogelijkheden. Onlangs heeft hij gereageerd op een baan in de horeca in een zorginstelling. 'Als ik een baan met minimumloon kan vinden, ga ik er € 300 tot € 400 op vooruit en dat is nu een heleboel geld voor mij. Ook zou dat helpen om een volgende woning te vinden.' Willegers denkt stap voor stap op weg naar een toekomst waar hij een inkomen en een permanente woning heeft.

**Rikkert
Willegers**
Dordrecht

‘Een eigen kamer is voor mij genoeg’

UTRECHT Lina van Echt* is 21 en heeft een zwervend bestaan achter de rug. De afgelopen acht jaar is ze zo’n dertig keer verhuisd. Dan weer bij vrienden op de bank, dan weer op straat of in een instelling. Nu woont ze in bij een vriendin van haar moeder. Het is een goede plek. Maar er is ook onrust. ‘Ik moet ook daar weer weg. Maar waarheen deze keer?’

Stereotype beeld

Lina verschijnt te laat op onze afspraak. ‘Mijn begeleider zegt ook dat dat juist een van mijn problemen is.’ Aan tafel zit een jonge vrouw die qua uiterlijk zeker niet voldoet aan het stereotype beeld van een zwerfjongere. Ze is opgemaakt en goed gekleed. In korte zinnen vertelt Lina over haar huidige woonsituatie. ‘Ik woon nu zo’n maand of vier bij een vriendin van mijn moeder. Zij heeft net als ik steun. Ik heb daar een kamer en woon bij haar in. Na een lange tijd is dat ook echt een plek die goed voelt voor mij. Maar mijn begeleider geeft aan dat die plek ook tijdelijk is omdat ik er niet mag wonen vanwege mijn dak- en thuislozenuitkering.’

Lina heeft veel meegemaakt in haar leven. ‘Vanaf mijn dertiende heb ik in verschillende internaten gewoond. Nee, ik heb nergens een opleiding afgemaakt en ik heb ook geen werk of andere dagbesteding. Op mijn achttiende kwam ik in Utrecht. De eerste tijd leefde ik overal en nergens: bij vrienden, instellingen en soms op straat. Helaas.’ Een relatie bracht tijdelijk verandering. ‘Ik heb nog een jaartje bij mijn ex-vriend gewoond. Maar toen hij zijn huis uit moest, kon ik weer op zoek. Ik geloof dat ik toen weer bij een instelling terecht kwam.’

Eenvoudige plek

Het vertrouwen in instanties heeft bij Lina de afgelopen tijd een behoorlijke deuk opgelopen. Dat geldt ook richting woningcorporaties. ‘Ik heb me zo’n twee jaar geleden bij WoningNet ingeschreven. Maar dat moest je tussentijds verlengen geloof ik. En dat heb ik niet gedaan. Op een gegeven moment geef je het een beetje op.’ Hetzelfde wantrouwen heeft Lina over marktpartijen. ‘Ik heb

De eerste tijd leefde ik overal en nergens: bij vrienden, instellingen en soms op straat

ook op internet gekeken maar dat kameraanbod liep via makelaars en dat is heel duur. En antikraak of op een recreatiepark? Nee, dat is niet bij me opgekomen. Ik zoek gewoon een eenvoudige plek in of rond Utrecht.’

Lina is zich er ook bewust van dat er wat moet gebeuren om haar leven enigszins op orde te krijgen. Ze wil werken aan haar toekomst. Maar het is ook zo ingewikkeld. Ze heeft schulden. Geen opleiding. Geen sociaal netwerk. Eén ding is duidelijk voor haar. Een stabiele woonsituatie is cruciaal. ‘Vandaar uit

kan ik weer nieuwe stappen zetten. Immers, als je geen vaste plek hebt, geeft dat continue onrust. En ik hoef echt niet iets groots te hebben: een slaapkamer zou voor mij al voldoende zijn. Of een studiotje.’

Zelfstandig wonen onder voorwaarden

Dat het nog wel even kan duren alvorens het zover is begrijpt Lina. ‘Er zal ook gespaard moeten worden en dat is niet mijn sterkste punt. Daarnaast is de huur voor een kamer in Utrecht zo hoog: dat kan ik niet betalen met mijn uitkering. Maar volgens mij worden mijn kansen wel groter als ik iets ouder ben want dan wordt mijn uitkering hoger.’ En wat nu? ‘De meeste instellingen die me willen helpen zeggen tegen me: we plaatsen je eerst op een groep. Daar observeren we je en dan kijken we of je in aanmerking komt voor individueel wonen. Maar ik heb mijn hele leven al in groepen gewoond. Ik wil iets voor mezelf. En ik weet dat er aan zelfstandig wonen voorwaarden zijn gekoppeld zoals budgetbeheer. Maar als daar ècht een eigen plekje tegenover staat, dan ga ik er voor!’

*hier is gebruik gemaakt van een pseudoniem

**Lina
van Echt***
Utrecht

‘Je kan toch bij je ex een kamer huren...’

HILLEGOM In een keurige rijtjeswoning in Hillegom ontmoeten we Nagiba Magdy. Dat vroeg nog wel even overleg, want het is de woning van haar ex. Maar gelukkig gaf hij toestemming voor het gesprek. Ze zijn al een jaar uit elkaar, maar Nagiba is daar met haar dochter van bijna acht weer tijdelijk ingetrokken, omdat ze anders op straat zouden staan.

Spanningen

Echt relaxed zitten we er dan ook niet bij. De spanningen tussen vader en moeder zijn zelfs tijdens ons korte gesprek goed voelbaar, al doen ze hun best om het voor hun dochter te verbergen. Hoe komt het dat deze ongelukkige oplossing haar enige alternatief is? Nagiba kon na de scheiding eerst terecht bij een vriendin die een ruim huurappartement had, waar ze zelf wat minder intensief gebruik van maakte omdat ze regelmatig bij haar nieuwe vriend bleef. Dat ging een tijdje goed, totdat er op een dag twee mensen van woningcorporatie Stek voor de deur stonden. Die zeiden dat ze de woning al een tijd in de gaten hielden omdat ze illegale onderverhuur vermoedden. Dat Nagiba helemaal geen huur betaalde geloofden ze niet. De boodschap was dat ze binnen twee maanden moest vertrekken, omdat er anders een ontruimingsprocedure zou volgen.

‘Boze mensen...’

Op veel clementie kon ze niet rekenen. De optie om officieel bij haar vriendin in te trekken, kon niet omdat ze dan samen te veel zouden verdienen voor deze woning. Op haar vraag wat ze dan moest, kreeg ze te horen dat ze altijd kon komen praten, maar dat ze vrijwel zeker géén urgentie zou krijgen. Dat kon alleen als haar kind op straat zou komen te staan, maar die kon toch bij haar vader gaan wonen, aldus de controleurs van de corporatie. Dat vader dat vanwege zijn werk niet kon oplossen was hun eigen probleem. Ook kreeg ze de suggestie om bij haar ex een kamer te huren. Het gesprek verliep zo onprettig dat haar dochter af en toe nog wel eens vraagt of ‘die boze mensen dan weer komen om ze uit hun huis te zetten...’

Nagiba koos eieren voor haar geld en vertrok. En na wat heen en

Met de zorg voor haar kind kon ze zich ook niet veroorloven om te gaan zwerven

weer zoeken werd het uiteindelijk deze oplossing. Met de zorg voor haar kind en een eigen kapperszaak in Hillegom kon ze zich ook niet veroorloven om te gaan zwerven. Ze staat nu twee jaar ingeschreven bij Woningnet. Natuurlijk reageert ze regelmatig op woningen, maar ze weet dat ze eigenlijk zes tot acht jaar wachttijd nodig heeft om aan de beurt te komen. Pas waren er 175 reacties op één woning en kwam zij op nummer 65.

Huis met een tuintje

Toch zijn haar eisen niet overdreven. Gewoon een huis met twee slaapkamers en als het even kan een tuintje. En voor haar dochter vindt ze het wel belangrijk om in Hillegom te blijven, zodat die niet, naast haar vader, ook nog eens school en haar vriendinnetjes moet missen. In het scheidingsconvenant is trouwens vastgelegd dat ze niet verder dan tien kilometer uit elkaar zullen gaan wonen om een goede omgangsregeling mogelijk te maken.

Ze heeft haar hoop nu dan ook vooral op de particuliere huur gericht. Maar behalve dat die woningen behoorlijk duur zijn, merkt ze dat woningen daar vooral tijdelijk verhuurd worden. Dat zou zij niet eens erg vinden, maar de verhuurders willen geen tijdelijke huurovereenkomst aangaan als er een kind bij betrokken is. Het risico op gedoe is ze dan blijkbaar te groot.

Lichtpuntje

Misschien is er een lichtpuntje. Een kennis van haar vertrekt binnenkort uit een woning die ze graag zou willen overnemen. De kennis wil haar wel voordragen bij de huisbaas. Maar ja, zijn plannen kent ze natuurlijk nog niet. Nu maar hopen dat het gaat lukken!

**Nagiba
Magdy**
Hillegom

‘Ik heb geluk gehad met mijn chaletje hier’

ZEIST Dennis is 45 jaar en woont inmiddels alweer zo’n vijf maanden op chaletpark Dijnselburg in Zeist. ‘Na een heftige tijd ben ik blij met mijn huisje en de steun die ik hier krijg om mijn leven weer op de rails te krijgen. Naast mijn doel om weer gezond te worden en snel aan de slag te gaan heb ik nog een grote wens: graag zou ik eindelijk eens een meer stabiele woonsituatie willen hebben. Die heb ik eigenlijk nooit gehad. Ik ben er klaar mee om te zwerven van allerlei tijdelijke plekken bij vrienden en familie. Ik wil ook een normaal leven.’

Dennis
Zeist

Ouderlijk huis
Op jonge leeftijd trouwde Dennis. ‘Ik was negentien jaar en ik woonde nog thuis. We kregen een kind en besloten te trouwen.’ Het bleek niet makkelijk andere woonruimte te vinden. ‘We kregen via WoningNet drie keer een woning aangeboden, maar die lag steeds in een wijk waar wij ons kind absoluut niet wilden laten opgroeien.’ Het jonge gezin kwam te wonen op de zolder van het ouderlijk huis in Zeist. Na enkele jaren liep het huwelijk op de klippen. Moeder en kind vertrokken. Dennis bleef nog enkele jaren thuis wonen. ‘Via via kon ik dan weer een jaartje hier, dan weer een jaartje daar wonen. Het was altijd tijdelijk. ‘Ik vond het ook best naast mijn werk in de snackbar en de spoelkeuken.’ In het tijdelijk wonen leek een patroon te zitten. Dennis verhuisde van hot naar her. Zijn huisvesting regelde hij altijd zelf, dan weer via vrienden, dan weer via internet. ‘Omdat ik eerder enkele malen een woning had geweigerd bij WoningNet, ben ik volgens mij destijds ook als woningzoekende uit het systeem gegooid. Het is in ieder geval nooit bij me opgekomen me opnieuw in te schrijven voor een corporatiewoning.’

Wanbetalers

Een jaar of vijf geleden kwam er plotseling een kink in de kabel. Het succesvolle schildersbedrijf dat hij inmiddels runde, kreeg te maken met wanbetalers. ‘Ik had een hele grote klus gedaan maar de opdrachtgever weigerde me te betalen. Door het zware werk kreeg ik fysieke problemen en kon ik ook een ander klus niet afronden. Dat was ook voor die opdrachtgever de reden om niet tot betaling over

‘Via via kon ik dan weer een jaartje hier, dan weer een jaartje daar wonen’

te gaan. Dat trok ik niet.’ Al snel kwam Dennis in een negatieve spiraal. ‘Ik kon mijn huur niet meer betalen en werd mijn huis uitgezet. Ik schaamde me daar enorm voor en ik opende geen post meer. Daardoor betaalde ik ook geen rekeningen meer. Ik raakte in een enorme dip en ging zwerven. Ik raakte geïsoleerd van alles en iedereen. Ik woonde nergens. Ik had geen inkomen. Ik had niets meer en ik had werkelijk ook geen idee hoe ik hier uit kon komen.’

Hartenkreet

Via via kreeg Dennis tijdelijk een plekje op een chaletpark in Zeist. ‘Daar ben ik heel blij mee. De gemeente regelde ook hulp om mijn leven weer op de rails te krijgen. In het begin vond ik dat moeilijk te accepteren omdat ik altijd alles zelf had geregeld. Maar ik merk ook hoe belangrijk die steun is. Ik sta weer ingeschreven bij de gemeente, ik heb weer een inkomen en ik krijg opnieuw overzicht over mijn leven. Ook kan ik weer naar de dokter. Want mijn grote wens is -als ik weer beter ben- snel aan de slag te kunnen gaan.’ Maar Dennis heeft nog een wens. ‘Ik zou eindelijk wel eens een fijn huisje voor mezelf willen hebben waar ik langer kan wonen. En dat hoeft echt niet groot of luxe te zijn. En ja, inmiddels sta ik ook weer ingeschreven bij WoningNet. Want ik weet dat mijn verblijf ook hier tijdelijk is.’ Dennis heeft nog een hartenkreet. ‘Ik heb geluk gehad dat ik hier een chaletje heb en goede ondersteuning van de gemeente Zeist. Omdat ik dat plekje heb, kan ik mijn leven weer opbouwen. Maar volgens mij moeten er veel meer van deze mogelijkheden komen. Want als ik zo om me heen kijk, is de behoefte van mensen aan een plekje zoals ik dat heb, heel groot. Schrijf dat maar op.’

Zwervend en zoekend

ROTTERDAM Melina Yilmaz (33)*, moeder van twee dochters van dertien en twee, heeft geen vaste woning. Nadat ze vijf jaar in Turkije heeft gewoond, is ze sinds 13 maart 2018 weer terug in Nederland. Ze is geregistreerd op het postadres van haar zusje. Terwijl ze zoekt naar een woning, logeert ze met haar kinderen bij haar ouders, kennissen of andere familieleden: 'Elke dag is het spannend waar we slapen.'

Vijf logeeradressen

In twee maanden tijd zijn ze al op vijf logeeradressen geweest. Soms is ze wel eens bang om géén onderdak te vinden, maar dat is tot dusver nog niet voorgekomen. Gelukkig ondervindt ze veel steun van de buurt-pastor van Boeiend010, die haar laat meedoen met de voedselbank en af en toe speelgoed voor de kinderen heeft. Sinds Yilmaz weer in Nederland is, reageert ze dagelijks via Woonnet Rijnmond op verschillende huizen in Rotterdam en omliggende plaatsen zoals Capelle aan den IJssel, Schiedam, Vlaardingen en IJsselmonde. 'Ik kan maximaal op twee woningen per dag reageren en als er genoeg aanbod is, doe ik dat ook.'

Inkomensverklaring

Voordat het gezin kans maakt op een sociale huurwoning, moet Melina nog aan een inkomen en een inkomensverklaring zien te komen. Daarom heeft ze voorlopig een uitkering voor alleenstaande ouders aangevraagd. 'Ik wil eerst een woonplek hebben en daarna ga ik aan de slag om een baan te vinden.' Zolang ze nog van adres naar adres zwervt, heeft ze te veel zorgen aan haar hoofd om te kunnen solliciteren. Ze is veelzijdig genoeg: in Nederland heeft ze maar liefst drie MBO-opleidingen afgerond: Social Pedagogisch Werk (SPW), onderwijsassistent en dokters-

'Ik wil eerst een woonplek hebben en daarna ga ik aan de slag om een baan te vinden.'

assistent. 'Toch wordt het wel lastig om weer een baan te vinden, omdat ik vijf jaar weg ben geweest. Maar het lijkt me heel leuk om bijvoorbeeld in een peuterspeelzaal of kinderopvang te werken.' In Turkije kon Yilmaz niet werken omdat ze wel Turks spreekt, maar het niet kan lezen of schrijven. Bovendien was door allerlei omstandigheden haar woonsituatie in dat land hetzelfde als haar huidige: ze logeerde met haar dochters op verschillende adressen.

Inschrijving vervallen

Tijdens het verblijf in Turkije, is haar inschrijving op Woonnet Rijnmond vervallen omdat die jaarlijks verlengd en betaald had moeten worden. Hierdoor heeft Yilmaz nog maar een korte inschrijfduur en staat ze heel laag op de wachtlijst: 'Ik reageerde laatst op een woning in IJsselmonde, buiten Rotterdam, en daar stond ik op de 150e plek. Kom ik dan ooit nog wel aan de beurt?' Toch blijft ze doorzetten en ook de kinderen doen hun best om hun nieuwe leven op te pakken. Haar oudste dochter gaat een Citotoets maken om in te stromen op een Nederlandse middelbare school. Melina blijft met steun van een maatschappelijk werker zowel via sociale als particuliere woningbeheerders op zoek naar een woning voor haar en haar twee kinderen.

*hier is gebruik gemaakt van een pseudoniem

Melina Yilmaz*
Rotterdam

Yens van Bostelen

Leiden

‘We kregen een kans en pakten die met beide handen aan’

LEIDEN Yens van Bostelen is twintig en studeert in Rotterdam voor docent biologie. Daarnaast geeft hij het vak al op een middelbare school. Sinds anderhalf jaar woont hij samen met zijn vriendin in een tijdelijk woonproject in Leiden. ‘Omdat we er binnenkort uit moeten, zijn we intensief op zoek naar iets anders. Dat gaat nog een hele zware dobber voor ons worden.’

Facebook Yens is een enthousiaste betrokken bijna 21-jarige student. ‘Ik ben opgegroeid in Leiden en helemaal verweven met deze stad. Toen ik 18 jaar was, ben ik voor docent biologie gaan studeren in Rotterdam. Naast mijn studie geef ik ook les aan de brugklas van het Da Vinci-college. Mijn vriendin is 19 en komt ook uit Leiden. Zo’n anderhalf jaar geleden wilden we allebei het huis uit. Omdat het heel lastig is zelfstandig iets te vinden, besloten we samen te gaan zoeken. Ik was net bezig om aan het idee van samenwonen te wennen, toen mijn vriendin na ruim een maand op Facebook op het tijdelijk Leids woonproject de Robijnhof stuitte. Ze zei tegen mij: dat gaan we doen. En zo gezegd, zo gedaan: een maandje later woonden we hier. We hadden ook een beetje geluk: de eenpersoonskamers zaten vol en de 2-persoonskamers nog niet. Die liepen kennelijk wat minder. Het voelt een beetje als studentenhuis. Je doet veel samen. Maar je hebt je eigen badkamer en je eigen keuken. Dat is heel fijn.’

‘Zeer laag’ en ‘laag’

Yens zat de afgelopen jaren niet stil. ‘Vanaf mijn 19e heb ik me bij WoningNet Holland Rijnland ingeschreven. Van hen krijg ik ook iedere week netjes een mailtje met alle huizen die hier in Leiden beschikbaar zijn.’ Maar dat lijkt voorlopig kansloos. ‘Bij de woningen waarvoor ik in aanmerking zou komen staat steevast: ‘kans zeer laag’ en heel soms ‘laag.’ In de woningcorporaties heb ik daarom weinig vertrouwen. Overigens stond een vriend van mij hier zeven jaar ingeschreven en heeft toen via een woningcorporatie echt een leuke woning gevonden. Het kan dus wel maar het kost gewoon veel tijd. Aan de andere kant levert de particuliere huursector me ook weinig op. Ik heb gekeken naar antikraak-bedrijven en

‘Bij de woningen waarvoor ik in aanmerking zou komen staat steevast: ‘kans zeer laag’

stond ook ingeschreven op verschillende sites van particuliere verhuurders. Tevergeefs.’ Het wonen in de Robijnhof is voor zowel Yens als zijn vriendin een feest. ‘We hebben mooie woonruimte, we hebben goed contact met huisgenoten en ook de omgang met buurtgenoten is fijn.’ De boodschap die ze onlangs vernamen was dan ook een grote domper. ‘We kregen te horen dat het project nog tot het einde van het jaar duurt. Er zijn namelijk nieuwe plannen met het pand. Maar de buurt is fel tegen. Dus er zijn ook wel geluiden dat we nog een half jaartje langer kunnen blijven. Maar ik heb nog nergens iets zwart op wit gezien.’

Lieve ouders

lnmiddels is het stel opnieuw op kamerjacht. ‘Ik ga namelijk binnenkort voor een minor drie maanden naar het buitenland. En mocht het zover komen dat we er ook daadwerkelijk uit moeten, wil ik graag voor die tijd andere huisvesting hebben geregeld.’ De zoektocht blijkt zeer actueel. ‘Toevallig heb ik net op vier appartementen van een particuliere verhuurder gereageerd. Nee, we reageren voorlopig niet op het aanbod van de sociale verhuurders. Dat is echt kansloos voor ons. Ook al zijn we met z’n tweeën: we komen nergens voor in aanmerking. We moeten het echt hebben van de particuliere huursector. Maar we zijn ook afhankelijk van hele lieve ouders die garant willen staan dat de huur ook betaald wordt. Die borgstelling wordt tegenwoordig bijna overal gevraagd. Of je moet minstens netto €2.500 verdienen. Maar daar komen we in de verste verte niet bij in de buurt.’ Yens wil graag een dringend appel doen op bestuurders die verantwoordelijkheid hebben voor het woondomein. ‘Er moeten echt meer van dit soort tijdelijke woonprojecten komen. Ze leveren ons niet alleen veel op, maar ook de buurt!’

**Annemieke
Nederstigt**
Noordwijkerhout

‘Mag ik na zes jaar eindelijk ook eens...’

NOORDWIJKERHOUT Haar vertrouwen in instanties is Annemieke Nederstigt wel kwijtgeraakt. Nu ze al zes jaar met haar drie kinderen in een slooprijpe woning achter een café in Noordwijkerhout woont, wordt ook die haar binnenkort afgenomen. Hoe heeft het zo ver kunnen komen? En waarom helpt niemand haar?

Bij moeder in bed

Op het eerste gezicht ziet haar huisje er best leuk uit. Maar wie wat beter kijkt, ziet dat er wel heel veel onderhoud nodig is en het is ook echt te klein voor het gezin. Haar zoontje van elf slaapt bij haar in bed, omdat er te weinig ruimte is. Overal staan ‘vochtvangers’ en de temperatuur is zowel ‘s zomers als ‘s winters niet in de hand te houden.

Toch is Annemieke hartstikke blij dat wethouder Knap zes jaar geleden dit huisje van de gemeente voor haar regelde omdat ze toen geen kant meer uit kon. Maar ze zit er wel met een gebruikscontract waarvan ze elk jaar maar weer hoopt dat het verlengd wordt. Géén huurbescherming dus en nu moet ze er in oktober 2018 echt uit. De brief die ze daarover van de burgemeester kreeg, bezorgt haar slapeloze nachten. Wordt ze nu wéér met drie kinderen dakloos?!

Trots

In 2008 verliet haar man het gezin en in 2009 zijn ze gescheiden. Omdat hij ook stopte met de hypotheekbetalingen, volgde een gedwongen verkoop van de woning. Moeder en kinderen verbleven eerst zes maanden op een vakantiepark in de Zilk (Noordwijkerhout). Daarna konden ze bij een vriend intrekken, maar die werd zo’n heel gezin na twee jaar zat. Er zat niets anders op dan weer te verkassen. En er waren ook schulden. De gedwongen verkoop van de oude woning had een ton verlies opgeleverd en Annemieke stond voor de helft aan de lat. Haar ex voor de andere helft, waardoor er geen alimentatie meer in zat. Met huishoudelijk werk en een aanvullende uitkering kon zij het gezin net onderhouden, maar om de schuld af te lossen kwam ze wel in de schuldsanering terecht. Daar heeft ze zich inmiddels doorheen geworsteld, vertelt ze. Best wel trots, omdat dat er geen bewindvoerder nodig was. En sinds kort heeft ze een vaste baan bij het schoonmaakbedrijf van haar zwager. Financieel ziet het er allemaal weer wat rooskleuriger uit, hoewel het ontbreken van alimentatie wel blijft knagen.

Niet urgent

Maar nu dus die woning! We hebben toch woningcorporaties die in dit soort situaties kunnen helpen? Dat dacht Annemieke ook.

De gedwongen verkoop van de oude woning had een ton verlies opgeleverd

Direct na de gedwongen verkoop heeft ze zich ingeschreven bij WoningNet. Helaas is door het gedoe rond de verhuizingen de noodzakelijke verlenging aan haar aandacht ontsnapt. Gevolg: de twee jaar wachttijd die ze inmiddels bij Woningnet had opgebouwd ging verloren. Op haar verzoek om als urgent woningzoekende te worden aangemerkt kreeg ze te horen dat de kinderen wel bij vader in huis konden wonen en dat zij zich dan maar bij de maatschappelijke opvang moest melden. Dat ging dus niet gebeuren!

Inmiddels heeft Annemieke al weer zes jaar wachttijd opgebouwd bij Woningnet. Een huur tot €710 per maand kan ze wel betalen. Die vind je alleen bij de corporaties, want in de particuliere sector zit je hier zo boven de €1.000. En dat kan ze echt niet opbrengen. Ze reageert op alle geschikte woningen die langs komen, maar vist steeds achter het net. Ja natuurlijk heeft ze wel eisen! Met drie kinderen wil ze nu eindelijk wel eens voor iedereen een eigen plek. Met drie slaapkamers zou ze al heel erg blij zijn... En een woning in het bijna veertig km verderop gelegen Zwammerdam, die ze laatst kreeg aangeboden, dat wil ze echt niet. De jongste zit nog op de basisschool en er is nu wel genoeg met die kinderen gesleept. Die hebben al veel te veel sores meegemaakt door de scheiding en alles wat daar op volgde. Met dat soort dingen houdt het systeem geen rekening. De woningmarktregio beslaat heel Holland-Rijnland, een gebied dat zich uitstrekt over een groot deel van Zuid-Holland. Daardoor ziet Annemieke geschikte woningen in Noordwijkerhout aan haar neus voorbij gaan omdat die naar een woningzoekende uit Leiden gaan, terwijl ze zelf iets aangeboden krijgt aan de andere kant van de provincie.

Tentje voor het gemeentehuis

Is er nou echt na al die tijd niet een geschikte woning voor Annemieke te vinden in Noordwijkerhout? Dreigt er echt een huisuitzetting als haar huidige woning in oktober gesloopt wordt? Strijdbaar zegt ze dat ze met een tentje voor het gemeentehuis gaat staan als het zover komt. Als we na ons gesprek vertrekken, schijnt er een vrolijk zonnetje. Hopen maar dat dat een voorbode is voor de rust waar ze na alle tegenslagen zo naar verlangt.

Sjors Scheeremijer

Leiden

‘Zonder deze plek woonde ik nog bij mijn ouders’

LEIDEN Na zo'n vier jaar forenzen vanuit Den Haag is Sjors Scheeremijer de trein behoorlijk zat. De 23-jarige student wil graag in Leiden wonen waar hij aan de Hogeschool fysiotherapie studeert. Zijn kansen op de woningmarkt lijken minimaal totdat een vriend hem op het tijdelijk woonproject de Robijnhof in Leiden wijst. Inmiddels woont hij er alweer anderhalf jaar met veel plezier. 'Zonder deze plek woonde ik zeker nog bij mijn ouders.'

fysiotherapie

Sjors is een bedachtzame, vriendelijke jongen, die van het goede leven houdt. 'Ik kom net van een voetbaltoernooitje en ik dacht dat ik mogelijk net te laat zou zijn voor dit gesprek.' Hij vertelt over zijn achtergrond. 'Ik ben geboren en getogen in Den Haag. Na mijn middelbare school in Den Haag en Leiden ben ik een jaartje in Amsterdam gaan studeren. Daarna ben ik met fysiotherapie gestart in Leiden. Ik woonde al die tijd nog bij mijn ouders. Maar ik merkte dat ik daar op een gegeven moment klaar mee was.

Ik was niet alleen het reizen zat. Ik wilde ook een nieuwe stap in mijn leven zetten. Daar hoorde andere huisvesting bij. En ja natuurlijk, ik wilde na het studeren ook wel eens feesten. En dan is het wel handig als je na afloop niet meer terug naar Den Haag hoeft te reizen.'

Goede vriend

Sjors had zich enkele jaren geleden al bij Woonnet Haaglanden ingeschreven. 'Daar moet je echt lang ingeschreven staan om voor een woning in aanmerking te komen. Ik heb wel eens gekeken en gereageerd. Maar ik kwam steeds zo beroerd laag in de ranking uit, dat mijn motivatie om daar verder te zoeken snel verdween. Je moet daar echt zes tot zeven jaar staan ingeschreven, wil je een serieuze kans maken.' Sjors stond ook bij studentenhuisvester DUWO ingeschreven. 'Zij boden heel weinig aan. Daarom heb ik daar nauwelijks verder gekeken. Maar ik moet ook bekennen dat ik nooit echt heel actief geweest ben in de huizenjacht.'

‘Ik hoop dat het project nog een half jaartje langer kan doorlopen’

De opening voor Sjors kwam van een goede vriend. 'Hij zei: er is hier in Leiden een tijdelijk woonproject. Door zijn tip heb ik me ingeschreven en zijn we hier uiteindelijk samen terecht gekomen. Ik ben heel blij dat ik hier kan wonen. Inmiddels woon ik er anderhalf jaar. We hebben een eigen kamer met een keukentje en natte ruimte. Daarnaast zijn er gemeenschappelijke ruimten.'

Kamerjacht

Onlangs kreeg Sjors slecht nieuws te horen. 'We hadden een bijeenkomst en toen hoorden we dat het project eind van dit jaar gaat stoppen. Heel jammer vind ik dat. Ik merk meteen dat dat als belemmering aanvoelt om in mijn huisgenoten te investeren.' Sjors is zich ervan bewust dat hij in de actiestand moet gaan komen als hij bijtijds weer andere woonruimte wil hebben. 'Nu ik weet dat ik weg moet, heb ik onlangs een keer op internet gekeken en wat rondgevraagd bij vrienden of zij nog iets weten. En ik ben ook nog van plan om binnenkort echt eens serieus op kamerjacht te gaan. Maar ik moet ook bekennen dat ik daarin redelijk traag ben.'

Sjors heeft goede hoop op een klein wonder. 'Ik hoop dat het project nog een half jaartje langer kan doorlopen. Dan heb ik mijn studie afgerond en dan hoop ik in Den Haag iets te kunnen vinden. Dan heb ik hopelijk ook een baan. Dat zou toch moeten lukken? En als dat niet lukt? Dan zou ik waarschijnlijk weer bij mijn ouders gaan wonen tot er iets anders voorbij komt. Ja, thuis wonen: ik hoop van niet maar dat kan natuurlijk altijd nog.'

Herman
Amerongen

‘Maak van het leven een geniet-of-ik-schiet-show’

AMERONGEN Herman is begin vijftig en woont inmiddels al geruime tijd anti-kraak. ‘Het is nooit mijn bedoeling geweest altijd op een dergelijke manier te wonen. Dat is gewoon zo gelopen. Met beperkte middelen woon ik altijd op te gekke plekken. Maar, na bijna 21 jaar, begint deze voortdurende woononzekerheid wel steeds lastiger te worden.’

Studie Na het conservatorium ging Herman via de gemeente met een goede vriend voor de eerste keer antikraak wonen in een groot vrijstaand pand in het centrum van Amersfoort. ‘Het was voor mij een handige plek want mijn vrienden woonden om de hoek en ik had hier alle ruimte om te repeteren met andere muzikanten. Daarnaast was ik net een studie sociale geografie gestart in Utrecht. Ook lekker dichtbij dus.’ Vooraf was duidelijk dat het een tijdelijke woonsituatie betrof. De woning lag midden in een stedelijk herontwikkelingsgebied. Na een jaar of vier meldde de hijskraan met sloperskogel zich.

‘Een gewone baan’ Herman en zijn huisgenoot kregen via de gemeente een andere woning aangeboden. ‘Het was weer een unieke plek. We wisten dat het ook nu tijdelijk was, want de woning lag in hetzelfde ontwikkelingsgebied.’ Na drie jaar en inmiddels tegen het einde van zijn studie moest Herman opnieuw verkassen. ‘Via een woningbeheerder kreeg ik een woning in Soestduinen aangeboden. Ik kon wonen in een van de voormalige personeelswoningen op het terrein van een inmiddels gesloten ziekenhuis. Omdat ik nog niet de drang voelde om een ‘gewone baan’ te zoeken, kwam het me ook goed uit dat ik zo heel weinig woonlasten had.’ Na twee jaar werden het ziekenhuis en de personeelswoningen gesloopt. Kort voor het zover was, kreeg Herman bericht van zijn woningbeheerder. ‘Ga maar eens kijken op de Harskamp.’ Hoewel het een stukje verder was van Amersfoort, was hij meteen verkocht. Op de zandgronden en tussen de dennenbomen stond een fraai vrijstaand kapiteinshuis van defensie. ‘Dat aanbod kon ik niet weigeren. Daarnaast was er ook weer het gevoel van vrijheid. Ik wilde alle opties openhouden. Daar houd ik kennelijk van.’

Restaureren van Saabs ‘Via mijn woningbeheerder kreeg ik een aanbod om in Nunspeet op een kazerne te wonen. Dat wilde ik meemaken. Mijn vader heeft zijn leven lang gediend voor defensie dus dit had voor mij

Ik had een prachtige plek in het bos waar ik me de koning te rijk voelde

een zekere emotionele waarde. Ik had een prachtige plek in het bos waar ik me de koning te rijk voelde. Maar na tweeënhalft jaar moest de leegstaande kazerne plaatsmaken voor de natuur en ging het eveneens plat.’ Voor zijn werk als muzikant had Nunspeet een minpuntje: het lag te ver van zijn netwerk rond Amersfoort en Utrecht. Anders lag het aanbod van een vrijstaande villa in De Bilt. ‘Dat kon en wilde ik dan ook niet weigeren. Dat het een wat uitgewoond huis was en iets te dicht bij een drukke weg, nam ik op de koop toe.’ Na drieënhalft jaar werd de woning gesloopt en moest Herman op zoek naar inmiddels zijn zevende onderkomen. Via zijn vertrouwde woningbeheerder belandde Herman in een fraai rietgedekte en vrijstaande villa van een zorginstelling in Den Dolder. ‘Dat was weer zo’n supermooie plek. En ook hier had ik alle ruimte om te musiceren en voor het restaureren van mijn favoriete auto: de Saab. Na zeven jaar moest ik eruit omdat het verkocht werd. Daarna woonde ik in een leegstaand bejaardenhuis in Maurik: dat voelde absoluut niet goed. Zo belandde ik na vier maanden met mijn vriendin op een boerderij in Rhenen. Daar waanden we ons ook echt boeren. Nog niet zo lang geleden kregen we te horen dat de boerderij was verkocht. ‘Zeker nu we geen twintig meer zijn, ga je toch merken dat het steeds lastiger is dat je ineens weer moet verkassen.’

‘WhatsApp-groep’ In april is Herman opnieuw verhuisd. Inmiddels woont hij in een voormalige gevangenis in de omgeving van Utrecht. De studio is net geïnstalleerd. De Saabs staan keurig geparkeerd. Met de andere bewoners is net de basis gelegd voor een goed contact. ‘We hebben net een What’s App-groep aangemaakt. Het zijn leuke mensen. En ja, ik ben wel een van de oudere bewoners hier. Je voelt soms wel het oordeel dat mensen hebben als je op deze leeftijd nog anti-kraak woont. Dan moet er wel iets met je aan de hand zijn. Maar onder de streep ben ik oprecht dankbaar dat ik heb mogen wonen op de plekken waar ik heb gewoond. En uiteraard, ook deze keer hoop ik natuurlijk weer heel lang te kunnen blijven.’

